

Roger Estrada

@yummystradanakis

GOLAFRE 365

EL QUE EM DEIXO I EL QUE VINDRÀ... NYAM!

El morro fregit de la Polle-ria Fontana i els torreznos de la Bodega Carol. La bomba psicodèlica que serveix el Siscu al Museu de l'Embotit. La desastrosa paella (ehem!) de Jamie Oliver, l'addictiva sèrie *Ugly delicious*, de David Chang, i l'homenatge a la gastronomia italiana de la segona temporada de *Master of none*. Viatjar a Hondarribia per assaborir la *txuleta* madurada del Laia Erretega, a Nova York per xarrupar les ostres que serveix Marcelo a la Grand Central Station o a Copenhaguen per fer un mix explosiu de *tacos* i *mezcales* a Hija de Sánchez.

Gaudir amb la Maria del combo de tellines i vi blanc a l'assolada terrassa de la Taberna del Guille, a Castelló; fer un arròs negre com a prèvia del Primavera Sound al Maians de la Barceloneta (RIP) i passejar per la Rambla el dia que va morir Anthony Bourdain clavant-li mossegades al *mollete de soft-shell crab*, papada de porc rostida i *chimichurri* picant del Mano Rota. Un bon grapat de llibres per seguir nodrint la meua gastroteca: *Canaille*, de Miquel Brossa; *Barcelona a peu de porc*, de Ricard Martín; *Diseños y esbozos para el Bulli*, de Luki Huber; *Les dîners de Gala*, de Salvador Dalí....

Els peus de porc amb oli de trufa negra del Sense Pressa i el moll de l'os amb eriçó de mar i caviar del Sants es Crema. Les fotos de fan amb Massimo Bottura i Juan Mari Arzak a Bilbao. Riure de valent amb la guia *Catalunya Galtes Tour*, de Jordi Sabatés Ametller, i abraçar el vater tota la nit després d'excedir-me a Les Grands Buffets. La pizza Jerry Tomato, amb tomàquets, olives, burrata i alfàbrega, de Can Pizza, les aletes de pollastre ultrapi-cants d'A Pluma i el cap i pota per sucari-hi una barra de pa sencer del Gelida. Dushan Roura, Douglas McMaster, Borja Sierra, Miquel Armengol, Narciso Bermejo i el Quim de la Boqueria. Tot el que em deixo i tot el que vindrà. Nyam! ♦

R.E.

Laura Saula

@laurasaula

PANTOCRÀTOR URBÀ

VÍCTOR PARKAS: “LES MASCULINITATS TÒXIQUES SÓN LES QUE PROMOUEN ELS PARTITS DE DRETA I ULTRADRETA”

@victor_parkas

Víctor Parkas (Sant Boi de Llobregat, 1990) considera que fa 29 anys que està “performant” el gènere masculí. Una construcció de la identitat marcada pel sistema que ara posa en dubte i de la qual evidencia les carències i toxicitats a través del seu primer llibre, *Game Boy* (Caballo de Troya). Un recull de textos sagnants que aquest periodista cultural de Playground presenta en format de “ficció, assaig i privilegi”.

Periodista cultural, columnista i escriptor

RUTH MARI GÓTI

EL PRIVILEGI DE SER HOME

El dia que el van circumcidat i com a compensació li van regalar una Game Boy, el Víctor ho va veure clar: el món gira al voltant dels genitals masculins. Aquest és el punt de partida amb què comença el llibre, deixant clar que ser home és sinònim de ser un privilegiat. Ja a la infància es veu en els patis dels col·legis, on el camp de futbol és el gran protagonista de l'espai recreatiu. “Ara hi ha homes que es queixen i estan espantats, perquè creuen que perdran aquests privilegis i acabaran sols i pobres a les clavegueres, quan les xifres i la realitat tangible demostren tot el contrari”.

ELS ATRIBUTS MASCULINS

Un dia Parkas va sentir que totes les masculinitats són tòxiques i que sempre que s'intenten donar atributs positius a la masculinitat acaben sent característiques que tenen a veure amb el fet de ser humà, no de ser home o dona. “Una masculinitat tòxica és agressiva i ultracompetitiva”, unes qualitats que “són les que estan explotant els partits de dreta i ultradreta”. Parkas també considera que, més enllà de la violència, s'haurien d'analitzar influències sorgides fins i tot del cinema d'humor: “Recordem que el nom de la Manada prové del film *Ressaca a Las Vegas*”.

ENTREGAR LES ARMES I DISSOLDRE'S

Davant de tot això, el periodista considera que cal una depuració de la construcció social que s'ha assumit com a gènere masculí i eliminar la seva posició de privilegi. Encara més: “Que els homes, en comptes de refundar-se, desisteixin”, “entreguin les armes i es dissolguin”. I, tal com diu aquella cançó de The Smiths, que “pateixin i plorin durant un llarg període de temps”. Esclar que Parkas també admet que desaprendre tot el que està tan arrelat a dins no és fàcil i que encara hi ha molts homes que no volen “perdre el temps ni repensar-s'ho”.